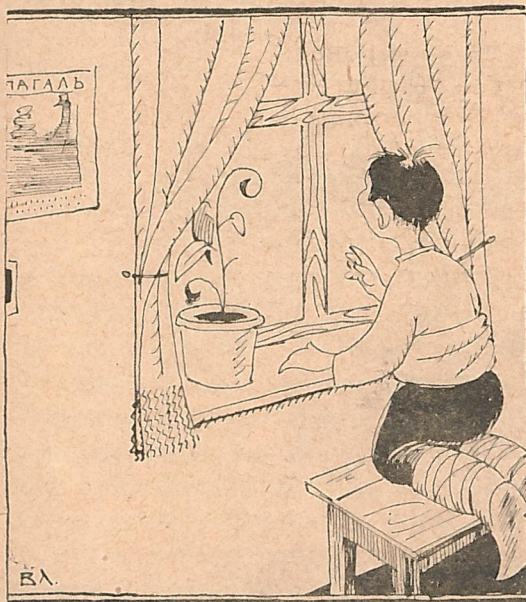

ТОШОВИЯТЪ КАПАНЪ.

Разказъ, илюстриранъ отъ В. Лазаревичъ.

Отъ нѣколко дни дебелъ снѣгъ покриваше земята. Селскитѣ кжши като да бѣха нахлузили нѣкакви голѣми бѣли калпаци. Всичко бѣ помръзнало и поледено. Надъ куминитѣ повече отъ всѣкога се издигаха черни облачета димъ. Въ селото почнаха честичко да прелитатъ червеношийки и диви гължби. Тѣ, навѣрно, не можеха вече да си намиратъ храна по опустялото поле и въ близната гора.

Тоя дебелъ снѣгъ затвори малкия Тошо въ кжши. Тъкмо си бѣ изградилъ той една куличка въ двора, до

старата круша — дойде снѣгътъ и покри всичко. Но Тошо бѣ по-доволенъ сега. Той чакаше да попремине голѣмия студъ, за да излѣзе пакъ на двора. Ще се събератъ тогава всички деца отъ махалата, ще се боричкатъ по снѣга, ще се замѣрятъ съ топки, а може да си направятъ и снѣженъ човѣкъ.

А сега Тошо бе въ топлата стая. Изправенъ до прозореца, допрѣлъ нослето си до

студеното стъкло, той гледаше съ широкоотворени очи къмъ върха на старата круша и едвамъ дишаше. На голитѣ клончета на крушата бѣха кацнали четири-петъ диви гължба. Ей сега ще се спуснатъ тѣ долу предъ житния хамбаръ. А тамъ, предъ хамбаря, Тошо бѣ заровилъ единъ желѣзенъ капанъ, съ който нѣкога баща му ловѣлъ яребицитѣ живи. Тошо бѣ поставилъ запънатъ капана въ снѣга и бѣ го посипалъ отгоре съ снѣгъ, за да не се познава. А върху снѣга бѣ поръсилъ жито и кукурузъ.

Ето, единъ гължбъ се спусна като стрела и кацна